

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00 Telephone: 51 465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на роє вулиці Прічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Our Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

ДІЙСНІ КАТИ Й ЗАПРОДАНЦІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ У ВАРШАВІ Й ХІНІ (!) ПРОТЕСТУЮТЬ НА ШПАЛТАХ "УКР. ГОЛОСУ".

В минулому числі "Укр. Роб. Вістей" подавали ми доповідь професора Василя Сімовича, що прибув з Праги до Києва, про неможливо тяжке положення українського народу, його школи й культури на Буковині під п'ятою румунських боєр. А під тою статтею подавали ми за європейською пресою, як петлюрівці відправляли панакхиду по Петлюрі в церкві румунського посольства в Парижі в присутності "своїх друзів", як це самі вони кажуть, членів польського посольства в Парижі: як вони, петлюрівці, зібравшись на свій з'їзд у Кракові (чому не у Львові?), послали вчорні телеграми президентові Мосціському та Пласудському — за що? За муки українського населення в Галичині, на Волині, Холмщині?

А у вінніпегському "Укр. Голосі" з 13. липня читаємо "протест" українських студентів Високих Шкіл Чехословаччини, Австрії, Польщі, Хіні, (підкреслення наші — Редакція) Бельгії, Німеччини, Віденського міста Даниїгу, Югославії, Франції "перед цілим світом" в обороні Петлюри.

Ми не входимо тут в самий зміст того протесту, але чому не протестують українські студенти, не говоримо вже — Радянської України — тих українських земель, що є під п'ятою польської шпалти? Чому під тим протестом підписана заделю якесь одна львівська читальня "українських богословів" (польська), а за це підписано аж п'ять студентських громад у Варшаві? Що то за "українські студентські громади" у Варшаві, за чий грішні вони там вчаться, кому служать? Які то зносини має з ними "Укр. Голос" і через кого — через Пласудського, чи через Чоботарів, чи директно через польську дефензиву?

Та поки почуємо відповідь на ці запитання, ми на цьому місці поговоримо, хто тепер є фактичними керівниками петлюрівщини у Варшаві за польсько-шпалтетські злоті.

АНДРІЙ ЛІВЦЬКИЙ — ПАПЕРОВИЙ ОТАМАН, ЗАПРОДАНЕЦЬ ШЛЯХТІ Й ПІЯНИЦЯ.

На сторінках паризьких "Український Вістей", що їх редагує відомий український діяч і журналіст Ілько Боршак, викриває кореспондент з Варшави діяльність там петлюрівців взагалі, а Чоботарів зокрема.

Він пише, що помятається той, хто думає, що справжнім головним отаманом у Варшаві, що займає місце Петлюри, є Андрій Лівцький. Ні, Лівцький, це старий польський запродаець, є тільки "головним отаманом" на папері, бо він навіть для петлюрівців є тупий, малоосвічений, лийний і дубуватий, ще й до того задеревілий пиячка. Моральної шкемчености в ньому, правда, доволі, щоби продати рідну країну, навіть рідну маму, кому хочете, за готівку, але сприти й хисту в нього замало. Попиваючи наливки, цей "диктатор" чекає тої години, коли Пласудський поведе його до Києва... Та поки прийде цей момент, Лівцького вигодується до сита за польські гроші ("польські" зрештою тільки почасти, бо й податки під'яремної Західної України здираються на ту ціль!), а справжню "отаманську" роботу робить хто інший.

Цей інший, цей справжній Головний Отаман УНР, то Чоботарів.

Нині подаємо дослівно за "Українськими Вістями", хто є Чоботарів.

ЧОБОТАРІВ — МОРАЛЬНИЙ КАТОРЖНИК І ЗЛОЧИНЕЦЬ.

"Я мав нагоду бачити цю птицю, цього справжнього злочинця, його самого, навіть його шкарну жінку. Не тільки бачив я його, а й говорив з ним і пустий сміх мною потраясе, коли подумаю, як широко витрищати очі цей моральний каторжник, коли прочитаєш ці стрічки: коли він говорив зі мною, коли чванився перед мною і коли старався мене впутати в свої брудні підприємства, він і не здогадувався, що перед ним був репортер, що його винищував і силкувався його розгризти, а не ще один кандидат до галерії знаряддів цього злочинця..."

"Чоботарів — ім'я одного з найбільш хмарних і кривавих злочинців — душителя і скритовбийників — серед найбільших друзів, побратимів і помічників Симона Петлюри. Це тип "уродженого злочинця" лембровської кримінології. Рівночасно богуз, що трясеться за свою шкуру..."

"Не хто інший, як саме Чоботарів, з припоручення Петлюри, жорстоко мучив генерала Балбачана і так рафіновано продовжував його муки, що нещасна жертва збожеволіла від страждань. Він же скрито вбив Отмарштайна, колишнього полковника петлюрівського штабу, та вкрив компрометуючі Петлюру документи, що були при Отмарштайні. Не хто інший, як цей Чоботарів кидав немілких Петлюрі людей в розжареній паровізі — там вони гинули, не полишаючи слідів..."

"Революція застала цього хижака запанисом прапорщиком російської армії. Петлюра в ту ж мить захопив в нього рідну собі душу і одним махом назначив прапорщика полковником і начальником своєї контр-розвідки. На цьому становищі визнала тісна приязнь Чоботарів з Петлюрою."

ЧОБОТАРІВ І ПЕТЛЮРЩИНА НА СЛУЖБІ В ПОЛЬСЬКО-ШЛЯХЕТСЬКІЙ ДЕФЕНЗИВІ.

"Після поразки Тютюников, польська розвідка на Україні, що підлягала Тютюникові, була знищена. Польському штабові треба було розвідку наново поставити: Петлюра доставив на це у Варшаву свого друга Чоботарів. Друге бюро польського генерального штабу, приглянувшись йому, з захопленням прийняло його і поручило йому організувати, очевидно, під польським наглядом, військову розвідку на Радянській Україні — той рік по змозі ще підлягав — політичну розвідку, спершу на Волині, а згодом і в Східній Галичині. Коли Воляники

й Галичане терплять від злуцтва "дефензиви", то нехай знають, що душею тої дефензиви є запродана душа Петлюри — Чоботарів.

"Цей клясичний петлюрівець організував цілу сітку шпигунства й провокації в Східній Галичині — нема там мабуть ні одної важливої української організації, де не сидів би якийсь "довірник" Чоботарів, найчастіше якийсь буцім-то нещасний і бездомний емігрант, колишній "борець за самостійну Україну". Такий злочинець, як Сидір Твердохліб, був ще ангелом в порівнянні з Чоботарівим. Багато людської крові, багато везиць і мук лежить на його чорній совісті. Чоботарів, як уся петлюрівщина, ставили знаряддям Польщі в гнобленні замідних земель України.

"Рівночасно Чоботарів видавав і видає польському штабові неопієні прислуги, приготавляючи ґрунт під польський наступ на Радянську Україну."

"Чоботарівсько-дефензивська шпигунська військова організація розділена на дві галузі; одна з них має свій осередок у Львові при львівському військовому окрузі, друга в Любліні. Здобв Збруча, по львівському боці, розміщені польські розвідницькі "п'януфки", а в кожній працює об'єкт польського офіцера ще й петлюрівський, що підлягає Чоботаріву."

"Зустрічається Чоботарів у Варшаві разом з Сальським й Лівцьким. Це "історичний" готель Польської, історична вулиця Дуга, історичний Центральний Комітет".

"Ось один з дійсних катів українського трудового народу. Але він не самотній. Довкола него є зграя тих недолюдків, що називають себе петлюрівцями та рішають свої чорні діла у Варшаві, Кракові й Хшанові. І з ними злігують та ім співає хвалу українська петлюрівщина в Канаді."

АРАБСЬКІ КАЗКИ ПО КИТАЙСЬКИ.

Цікаве видовище сталося в китайському місті, Шангаю, в царстві генерала Чан Кай-Ши й міжнародного капіталу. Місцеве поліція (телеграма не каже — китайська чи міжнародна?) серед білого дня напала на радянський банк, Далай-Банк (Далекохідний Банк). Кажуть, що напала вона на прохось китайських властей.

Видно, що генерал Чан Кай-Ши вже провоював тих 15 мільйонів доларів, що дістав їх від міжнародних капіталістів, тому попросив поліцію, щоб вона зрабувала радянський банк Певна річ, злоті повинні проти цього запропестувати. Поліція позбавляє їх ремесла.

Власти кажуть, що поліція шукала не за грішми, але за документами, які доказали б, що той банк фінансує китайський комуністичний рух. Одних документів не знайшли, а знайшли лише "доказ".

Величезна ж товпа, що зібралася під час того нападу поліції на банк, була свідком цілком іншого доказу — доказу нечужного грабнижницького нападу поліції на банк держави тільки тому, що та держава не визнає китайських працюючих мас, що вона бажає ім воли.

Друга подія сталася також в Китаю, але в другому осередку — в Пекіні, в царстві генерала-бандита Чан Цо-Ліна.

Чотири місяці з половиною тому назад китайські власті разом з російськими білогвардійцями й при покровительстві міжнародних білогвардійців захопили коло Нанкіна радян-

ський пароплав "Память Леніна" і арештували на нему дружину Михайла Бородіна, російського доградника при ганківському урядові, та трох радянських дипломатичних кур'єрів.

Арештованих забрано до Пекіну й тут довгий час тримано у в'язниці. Відтак почалася судово комедія. Вже з перших днів виявилось, що ні Бородінові, ні дипломатичним кур'єрам ніякої вини не доказано. Кур'єрів, наприклад, обвинувачено, що у них найдено журнал "Більшовик", який можна дістати в книгарнях.

З перших двох днів розсправи, 24 і 25. червня годі винести якесь заключення, в чому власті обвинувачували арештованих і на чому ці обвинувачення будували. Бачимо лише з телеграми з Пекіну під датою 16. липня, що обвинувачення ухвалено. Та це в тому річ, що їх ухвалено, але в тому, що суддя, який їх ухвалює, негайно ж сам з цією рідною втік з Пекіну до Тієнсіну й там сховався в чужинській конісії, очікуючи можливості вихати в іншу частину Китаю.

Це свідчить про царство генерала-бандита Чан Цо-Ліна. Суддя виправдав Бородінову і дипломатичних кур'єрів, бо ніякої вини проти них не найшов. Але тим не менше мусив спастись свою голову від Чан Цо-Ліна.

Так само доносить телеграма, що й виправдані мусили втікати чимоськорше від рук скаженого ката.

Читаючі отакі телеграми, здається, що читаєш арабські казки з тисячу й одної ночі.

СОЛОДКА МОВА БУРЖУАЗНИХ ДИПЛОМАТІВ.

Солодкими словами прикривають чортячі думки.

не обговорювалися. Военний міністер сповістив міністра внутрішніх справ про пропашу документів та висловив підозріння, ніби вони в більшовиків. Гікс сповістив Болдвина, а той визнав, що сів чогось вжити, щоб знайти документа. Гікс вирішив зробити трус, але так і не обміркував цього питання з кабинетом."

Плаче Лойд Джордж, але не тому, що зірвані зносини з Радянським Союзом, а тому, що Англія втратила багато торговлі і 24 нації не пішли за прикладом Англії.

Двоногий крокодил прагне мира.

Французький прем'єр, Пуанкаре, виступаючи в Люневелі на відкритті пам'ятника жертвам війни, сказав: "Франція завжди простила руку переможеним. І в Женеві, і в Львові Франція показала своє баланське миро, заваданими тільки забезпечення своїх кордонів та виплати репарацій. Тим часом, Німеччина недавно відірвала до Лібону військовий пароплав, названий "Ельзас". Крім того, деякі члени уряду Німеччини заявили, що Німеччина не відмовляється ні від одного з бувих німецьких країн. Представники фі-

нансового департаменту Німеччини жадають перегнути плин Доса й оголошують майбутнє примирення виплат. Коли-б Німеччина шире відмовилася б розпустити військову організацію, зруйнувати фортеці, вона-б дала світові заперку миру й полешила-б зближення з іншими державами, що серед них Франція зовсім не з останніх, що бажає угоди. Франція зовсім не охоплена духом помсти й прагне до того, щоб з сусідніми державами були можливі відносини, засновані на довірі. Франція завжди хотіла тільки миру, хоче його й тепер і не захоче нічого іншого в майбутньому."

Кажуть, що крокодил, побачивши свою жертву, починає плакати, якщо не може її дістати в свою пащуку. Як бачите, так само плаче й Пуанкаре. Влас, мовляв, Німеччину у пащуку Франції, а тоді Франція не буде на тебе сердитися.

Штреземан також хоче миру. Можливо, хочете ще послухати Гіндеурбогго соловейка? Штреземаном він називається і є німецьким міністром закор-

донних справ. Послухайте, якої він співає: "Я найривішше заявляю, що про протирадянську коаліцію мені нічого не відомо. Зацікавлені держави зберігають цілковиту свободу самостійно визначати своє ставлення до Росії. Про наше втручання до внутрішніх справ Росії, само собою зрозуміло, не може бути й мови, подібно до того, ми як найзаквітніше мусимо виступати проти всіх спроб, що можуть бути скеровані ззовні проти нашого державного ладу. Те, що ми ставимо рішучий опір пропаганді світової революції ІІІ Інтернаціоналу і фактично згідні в цьому з рештою держав, являє собою не наслідок договореності і мовчазної згоди, а спільний для всіх держав елементарний закон самозбереження".

"Голубчику мій милий, я тебе здолаю не тому, що я голубодий, але тому, що я хочу жити". — Або, як Штреземан каже, Німеччина годиться з рештою капіталістичних держав, бо до цього її примушує "елементарний закон самозбереження". "Слова твої прекрасні, а чортова думка". Газетар.

Ще в 1923 році один з американських кінематографічних магнатів, Макрус Лев, сказав, що з часом в Радянському Союзі буде стільки кіно-театрів, як є їх в Злучених Державах, але це вміє часе часу.

Коли припадає часом заглянути в радянські кіно-журнали, чи кіно-газети й у них побачиш статистику розвитку радянської кінематографії, то виглядає, що навіть не вміє довго часу, як-що зовнішні обставини цьому не перешкодять, головни війна.

Крім існуючих вже великих кінофабрик в Радянському Союзі, цього року розпочали будувати в Києві "Український Голівуд", в Москві також розпочали будувати кінофабрику вартості чотири з половиною мільона карбованців. Так само розпочато будову кінофабрики в Грузії.

"Борислав сміється" на екрані.

На Україні продукують цілий ряд картин з оповідань українських класиків. Останні журнали принесли вже фотографії із знімків інсцензованого твору Івана Франка "Борислав сміється".

Сценар написав П. Нечес, фільм ставить режисер Рона, в ролях порядяни артисти й артистки української кінематографії. Художньою частиною заведе професор В. Г. Кричевський, який керував художніми оформленнями історичних фільмів "Тарас Шевченко" і "Тарас Трисило".

Ухвалено вже також для зняття Франкове оповідання "Захар Беркут". Сценар до него написав Микола Вороний.

Твори Неуча-Левіцького на екрані.

В радянських театрах демонструється вже інсцензоване оповідання Неуча-Левіцького "Микола Джеря", до головної ролі грає артист Бучма (Галичанин); він грає також ролі Тараса Шевченка у фільмі тої назви, та Тараса Трисила, також у фільмі тої-ж назви. Тепер знімають другий твір Неуча-Левіцького — "Бурлачка".

Коцюбинського твори на екрані.

Тепер почалися знімки твору Михайла Коцюбинського

КОЛЮЧКИ.

"Українські патріоти у Форт Вільям і Порт Артур ходили й телефонували до владистів театрів, щоб не дали салі вінніпегської мандолинової оркестри, бо вона комуністична."

З допису до "УРВ". Зустрілися на вулиці двох лідерів двох патріотичних товариств в "твин-ситі".

— Чуди куме? — Що? — Ідуть? — Хто? — Так якісь мандолинової воркестри.

мандолині стільки комунізму влізе?

— Ой, не кажіть. Вони там мають таке одно мандолинище, що як ревкне, то вам зразу в очках почервоніє від комунізму.

— Дивіть?! То треба щось зробити! — А треба...

— Гало, містер бос! — Гало, Джек. — Це ю, містер бос, менжер фром дис год?

— Єс, Джек. — Мі, прийшов з сосайти едукейшннал, містер бос... Ту притрейнє мандолин воркестра... ред болшевіки комуністи...

— Ват? — Воркестра... комуністи... мандолини... трум-трум-трум... ті-ді-ді-ді... топ-топ... Русини болшевіки денс... топ-топ-топ... Містер бос, но гіб год, но гол фом комуністи, ю но ват ай мін... (На бік.) Казав голові — йди сам, шляк бі до трафив... — Дат-с оарайт, Джов, го гом енд го ту бед...

— Єс, містер, єс, ту бед, ту бед болшевіки... Мі прийшов лише сказати... но гол фом болшевіки.

— Гуд бай, Майк! — Губ бай, містер бос!

На зборах: — Ну, що? — Та казав, що не дасть галі... Дуже файно поговорив зі мною...

— Поговорив? А це що? Не бачиш, що вже в газеті проголошено? — Пазва. Всі пороззявляли роти...

— Міхась, ти ліпше вмієш по англійськи — таліфунуй до него! — Гай, гай, Міхась, таліфунуй...

— Телефонуй. Всі слухають. — Єс, дає мі. А дис ю містер менжер? — ?! — Єс, абават дат мандолин оркестра... Дає ту ред, містер... Ту ред... — ?! — Ват?... Галі!... Воцемери шаран? (До людей.) Замкнєв таліфон.

— А що він казав, що? — Тыфу. Я до него кажу "ту ред", а він каже, що то нічого, що "ред" колорю люде люблять.

Пазва. Дивляться один на другого, як бики на червону шпалту.

Хтось піддав думку: написати листа до англійської преси "та так їх обшмарувати, жиби поки жити будуть, тямали"...

Посідали доволка стола. Пишуть. Фред пише, бо має "слічну руку", а Майк диктує, бо він "туд спик інглиш".

Написали доведеного листа й закінчили: — Ві гед натиньк то ду віт дат ред-тат болшевіки мандолинас.

А потім ухвалили: щоб Майк, Фред, Джов, Джек і Джек пішли на концерт і пильно слідили за комунізмом, чи не вилізтиме з мандолин.

Майкові поручили слідити за тропаком ("рушини болшевіки денс"). Але "майчиха" побачивши на "пічкі", яка то красуня танцює тропака, сказала:

— Натиньк дуйн! Або нехай сі дивить в мандолину, або не луду на концерт. Він вже має на що сі дивити, та має...

— Як так сі боіте, то йдіть і ви з ним! — сказала пані Мацапурава.

— То й піду! А вам зась! — Гов! Збори замкнені — сказав голова.

Що було на концерті — це не відомо. Через успішні "комуністичні концерти" у Форт Вільям телеграфічні дроти аж до самого Вінніпегу "ред-тат" почервоніли.

Як охолотує — наспіє телеграма, то ми подамо, що було на концерті.

Курученко.

Чи ви ворог своїм приятелям?

Коли ні, то чому не постаратися, аби всі ваші приятелі читали "Укр. Роб. Вісті"? Ви зробите їм приятельську прислугу, як зробите їх передлатниками "УРВ."